

Epistola Pastorală la Slăvitul și Luminosul Praznic al Învierii Domnului din Anul Mântuirii 2015

Hristos Domnul Cel înviat din morți – Lumina vieții noastre

† SILUAN

Prin mila lui Dumnezeu, Episcopul de-Dumnezeu-păzitei
Episcopii Ortodoxe Române a Italiei,

Preacuviosului Cin Monahal, Preacucernicului Cler,
și tuturor Credincioșilor drept-slăvitori
care ascultă sau citesc această Epistolă Pastorală,

Har vouă, pace și bucurie de la Hristos Cel înviat din morți,
iar de la noi, arhieriești binecuvântări,
dimpună cu străvechiul salut:

Hristos a înviat!

Fericite sunt urechile ce aud și de această dată vestirea învierii Domnului și ochii ce se bucură de vederea luminii pascale, pentru că acestea fac din noi adevărați **martori**, în familie și în societate, și împlinitori ai cuvântului Domnului Hristos Cel înviat din morți, prin viața noastră și prin credința noastră în El – biruitorul morții!

Ce adună oare în noaptea Învierii miile de suflete care, uneori, nici nu mai știu prea bine în ce și, mai ales, în Cine cred, și le atrage spre „**lumină**”? Ce se mișcă oare în sufletul care lasă toate și caută o biserică de la care **să poată lua lumină**?!...

Cel pe Care Îl mărturisim în Crez ca fiind **Lumină din Lumină și Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat**, și Care este propovăduit de Evanghelia după Ioan ca fiind **Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul**¹, este Același Care, prin învierea Sa, **umple toate de lumină**, pătrunzând în toate „cotloanele” făpturii, până la sufletele care mai păstrează măcar o mică licărire din **luminarea** Sfintei Taine a Botezului.

---

¹ Cf. In. 1, 9.

Astăzi, în tot sufletul care mai caută la Dumnezeu, fie și numai din când în când, **întunericul se duce și lumina cea adevărată începe să răsară**². Căci așa cum rețeaua telefonului caută și găsește telefonul chiar și atunci când este stins, dar mai are puțină baterie, tot așa și lumina lui Hristos caută și găsește pe tot sufletul **luminat** prin Botez, chiar și atunci când lumina credinței mai pâlpaie doar puțin sau chiar s-a stins, mai păstrând măcar puțină înclinație spre fapta cea bună... De aceasta ne încredințează Apostolul iubirii, Sfântul Ioan, atunci când ne dă criteriul rămânerii în **Lumina** lui Hristos, zicând: **Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină și sminteală nu este întru el. Iar cel care îl urăște pe fratele său este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe încotro se duce, pentru că întunericul a orbit ochii lui**³.

Prin urmare, criteriul după care ne călăuzim în viața noastră de creștini nu este unul „teoretic” și nici „exterior”, ci este unul **lăuntric** - este criteriul **asemănării cu Dumnezeu – Iubirea**.

Învierea lui Hristos Domnul este un eveniment universal, cosmic, care cuprinde și înnoiește întreaga creație în ansamblul ei și în toate detaliile ei, revărsând peste tot Omul **purtător de trup și viețuitor în lume** o covârșitoare bogăție de Har înnoitor al vieții și al întregii sale ființe, cercetând pe fiecare **fiu al Omului** care bine-voiește a se defini sau a deveni fiu al **Noului Adam** și a se asemăna lui **Iisus Hristos Cel înviat din morți**. Această înnoire se revărsa cu prisosință peste toți cei care **au iubit arătarea Lui**⁴ și care voiesc să trăiască în lumina învățurii și a poruncilor Sale.

Dar învierea din morți a Domnului Hristos nu se rezumă și nu se limitează doar la aceasta, nefiind doar un eveniment „punctual” din viața și din lucrarea mântuitoare a Sa, care s-a întâmplat „odată, ca niciodată”... Învierea Domnului înseamnă împlinirea și regăsirea sensului suferinței și al morții tuturor fiilor Adamului celui vechi care au jinduit după Raiul pierdut și al tuturor celor care, renăscuți și îmbrăcați în Hristos, prin Botez, poartă în ei **rănila păcatelor** înaintașilor lor și ale propriilor lor căderi și păcate, cu nădejdea în izbăvire.

Cel a Căruia înviere o prăznuim astăzi este Același Care, **pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut om**, cum mărturisim în Crez. Cel necuprins **S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor și la înfățișare aflându-Se ca un om**⁵. Aceasta înseamnă că, în orice situație sau stare s-ar afla omul, **afară de păcat**⁶, de acum încolo acesta nu mai este singur, căci Dumnezeu S-a făcut om, ca și el, ca să împreună-pătimească cu el. Și nu numai atât, toate etapele și momentele vieții omului și dificultățile pe care firea i le pune înainte, împărtășite fiind de Însuși Dumnezeu-Omul, primesc un **sens** și o **perspectivă** care nu se mai limitează și nu se mai opresc la „cele de jos”, ci primesc, prin Înviere, un sens și o conotație înnoitoare și vindecătoare de suflet și veșnice, spre „cele de sus”. Astfel, copilăria, tinerețea și maturitatea nu mai înseamnă doar etape din viața omului, ci ele primesc rost și perspectivă de asemănare cu Dumnezeu-Omul care, la rându-I, S-a asemănat nouă, prin împărtășirea din toate ale noastre.

Dar Hristos Cel Înviat nu s-a împărtășit doar din viețuirea „exterioară”, cea de toate zilele, a omului, ci **S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte de cruce**⁷. Prin aceasta, Fiului lui Dumnezeu S-a făcut deplin **Fiul al Omului**, gustând din ceea ce îi este acestuia cel mai greu de purtat: trădarea, nedreptatea, batjocura, frica morții, suferința și moartea. Numai așa, Noul Adam putea să ia asupra Sa firea omenească în întregimea ei și să ridice **păcatul lumii** și consecințele lui: suferința și moartea. Numai în acest fel, suferința și moartea puteau căpăta un sens mântuitor.

Mare Taină este aceasta! De aceea, Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă, zicând: **Drept aceea, iubiții mei, (...), cu frică și cu cutremur lucrați mântuirea voastră, căci Dumnezeu este Cel Care lucrează în voi și ca să**

---

² Cf. 1 In. 2, 8.

³ Cf. 1 In. 2, 10-11.

⁴ Cf. 2 Tim. 4, 8.

⁵ Filip. 2, 7.

⁶ Cf. Evr. 4, 15.

⁷ Filip. 2, 8.

voiti, și ca să săvârșiți, după a Lui bunăvoință. Toate să le faceți fără de cârtire și fără de îndoială, ca să fiți fără de prihană și curați, fii ai lui Dumnezeu⁸.

Prin pătimirea, prin moartea și prin învierea Sa, Hristos Domnul Se face Mângâiere și Ajutor, Nădejde și Iertare, Sens și Țel, atât pentru cei vii, cât și pentru cei adormiți; atât pentru cei sănătoși, cât și pentru cei bolnavi; atât pentru cei mici, cât și pentru cei mari; atât pentru cei liberi, cât și pentru cei robiți sau prizonieri; atât pentru cei de acasă, cât și pentru cei risipiți prin străinătăți...

Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om și a gustat moartea, pentru ca, prin înviere, să ne facă, pe noi cei căzuți, **fii ai luminii și fii ai zilei⁹**, care să le lepădăm pe cele lumești și să creștem întru cele dumnezeiești, devenind **fii ai învierii¹⁰**.

Iar fiii învierii nu vin să prăznuiască Învierea Domnului doar aprinzând în grabă o lumânare, o dată pe an, ci ei o prăznuiesc în fiecare Duminică, întreținând, prin rugăciune și prin împărtășirea cu Sfintele Taine, lumina care s-a aprins în inima lor încă de la Botez, și făcând-o să crească prin iubirea cea care **curățește mulțime de păcate¹¹**. Aceștia devin, în mâna lui Dumnezeu, aluatul cel care **dospește toată frământătura¹²** familiei, a parohiei și a întregului Om... Aceștia trăiesc fiecare săptămână din an ca pe Săptămâna Mare a Pătimirilor Domnului Hristos, luna pomenind pe îngerul păzitor și pe toate Puterile cerești fără de trupuri; marțea pomenind pe Sfântul Proroc și Înainte-mergător al Domnului, Ioan Botezătorul; postind miercuria întru pomenirea vinderii Domnului pentru treizeci de arginți; joia pomenind Cina cea de Taină a Domnului și pe Sfinții Săi Apostoli, precum și pe Sfântul Ierarh Nicolae; vinerea postind pentru răstignirea Domnului și moartea Sa pe Cruce; sâmbăta oprindu-se din iureșul săptămânii, întru pomenirea odihnirii Domnului în mormânt, pentru ca duminica să devină, de fiecare dată, cu adevărat „Ziua Domnului” – *Dies Domini* și participarea la Ospățul Împărăției, întru prăznuirea Învierii Sale din mormânt și a înnoirii noastre și a întregii făpturi.

Așa făcând, povara tot mai apăsătoare a săptămânii se poartă mai ușor și centrul de greutate al acesteia se deplasează, de pe „noi și ale noastre”, pe **ale Domnului**, făcând din fiecare duminică o **Împlinire** a săptămânii care a trecut și un **Început** binecuvântat al unei noi săptămâni. În acest fel, timpul zilelor, al săptămânilor și al întregii noastre vieți capătă **rost mântuitor**, devenind un timp al sfințirii și al mântuirii, un timp binecuvântat care nu ne ajunge pentru a iubi pe Dumnezeu și pe oameni și a primi iubirea lor; pentru a cere iertare de la Dumnezeu și de la oameni și pentru a ierta; pentru a mulțumi lui Dumnezeu și oamenilor și pentru a ne ruga pentru toți, ca pentru sine însuși, întru așteptarea Împărăției Cerurilor și a vieții veșnice!

Pentru toate binefacerile și binecuvântările cele știute și neștiute, arătate și nearătate, care s-au revărsat și se revărsă peste noi, fie slava și mulțumita Lui Dumnezeu, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor!

Hristos a înviat!

Cu părintească îmbrățișare fiecăruia dintre voi, cu mic cu mare, cuprinzând în ea pe tot ”fiul cel rătăcit” și pe tot sufletul doritor și suspinător după ”Acasă”-ul cel ceresc, al Vostru întâistătător și de tot binele cel spre mântuire doritor,

† Episcopul SILUAN

al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

Dată la Reședința noastră de la Roma,
la Luminatul Praznic al Învierii Domnului, în Anul Mântuirii 2015

⁸ Filip. 2, 12-15.

⁹ Cf. 1 Tes. 5, 5.

¹⁰ Cf. Lc. 20, 36.

¹¹ Cf. 1 Pt. 4, 8.

¹² Cf. Galat. 5, 9.